

grufligt af dig. I dag är det stor slutbal, men jag hade verkligen ej lust att vara der, bland bara glada menniskor, när min själ var så bedröfvad, men snart blir jag åter glad, när jag får se några rader af Dig, och Gud gifve jag ej fick vänta längre än till Tisdagen.

Flickorna klädde sig här du må tro att jag hade bestyr med dem, Calle önskade också att slippa på slutbalen, ty der var flera andra Gossar, och Flickorna låfte förrst låta följa honom, med häst, så att jag är obekymrad. Calle har varit snell, honom skall du ej vara bekymrad för. Magister Therman var här en dag, han sade sig frågt af Mag. 10 Henritzius, huru det godt med lexorna, och Henritzius sade, att allt godt sin gämna gång. Jag ber äfven Calle alltid att läsa ännu mera än då du är hemma, och han tycks ricktigt försöka. Hanna är frisk och glad, Lilla Gossen är åter lite grälig, som då du reste, han har en tand som åter kommer fram. För honom behöfver du ej vara bekymrad, ty han är ej det minsta sjuk, utan bara lite grälig, Han går redan några steg ensam, och jag hoppas att han går fullkomligt bra, när du kommer.

Den sissta Ocober kom tjenste Flickan, ifrån Idensalmi, Hennes Far följde henne, han är Snickare i Idensalmi, han tycktes vara en duglig 20 karl och Flickan är också glad och snell, mera ung är hon, men nästan aldeles så stor som den förra. Han sade sig ännu Jul tiden komma, för att taga afsked af henne, jemte hennes Mor, han önskade så att hon i flere år, kunde vara oss till nöjes. En annan Flicka har jag äfven en som tjenat hos Bygdens i tvenne År, men nu för okunnighet i läsa måste blifva för sig sjelf, för att i vår vara fri under skriftskols tiden. Fru Bygden talte jag med, hon tyckte om henne,

Altid återkommer jag till tanken att någon olycka träffat min Älskade af hjertat Älskade Make, skulle jag helst af någon få höra om dig, kanske att någon i dag fått bref från Helsingfors. Jag vill hoppas 30 att morgondagen ger mig god tröst. Dermed vill jag nu lägga mig, och tänka på den ljufva tiden, då vi åter med Guds hjelp få råkas, och sedan låter jag dig alldrig mera resa ifrån oss. Jag tror också att man blir mera fäst med hvart År, ty alldrig har jag känt ledsamheten såsom nu.

Christina som tjente hos oss, fick sig en liten förra natten, och dog sedan om dagen. Det kostade mycket på mig. Jag tror att äfven det gjorde mig bedröfvad. Farväl Älskade min Make, måtte detta bref, träffa Dig Frisk och nöjd, derpå hoppas

Din Jeanette

Kuopio den 4. *November*.

40

197 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 5.XI 1849 HUB, JVS handskriftssamling

Älskade, ömt älskade Maka!

Jag har redan fått Ditt andra bref. Gud välsigne Dig för den öma omtanke om min lycka, det ådagalägger, och för de allvarliga tankar, Ditt barnasinne börjar hysa. Lita älskade min till min fortfarande 50 kärlek, hvilken skall blifva starkare och renare, ju mera Du låter mig läsa i Ditt hjerta, och ju mera jag der läser af ädla känslor och tankar. Tro också, att jag aldrig blyges för den qvinna jag älskar; minst att jag skulle bry mig om den ytliga bildning, som i verlden missbrukar bildningens namn. Vaknar engång i Ditt hjerta deltagande för med-menniskor och för mensklighetens högre angelägenheter, så är den

kunskap, Du saknar, lätt inhemtad, och Du skall höja mitt sinne med Ditt eget. Det är hågen härtill jag ansett saknas Dig; och jag har dock älskat Dig ömt och innerligt. Låt mig se, att den finnes, och Du skall blifva min tillbedda engel.

Jag ville skrifva ett långt bref. Men utom af arbete för Institutets ordnande och af ständiga besök, har jag i går hindrats af en middag hos Professor Tengströms och en qvällstillställning af en 50 à 60 stycken magistrar och äldre studenter. Det är rörande för mig, att se deras och många de ädlastes i landet tillgifvenhet; och det kännes tungt, att icke kunna begagna denna uppmuntran till fortsatta och oafbrutna bemödanden för inhemska bildningen. Men omsorgen för Eder mina älskade kräfver också ut sin rätt; ske Försynens vilja med mig!

Kyss barnen alla från mig. Jag saknar dem, jag saknar Dig i hvarje stund. För hvar gång blir skilsmessan från Er mig allt tyngre och tyngre. Må jag snart åter få njuta sällheten vid Ditt varma hjerta – nära, nära, Du min ljufva, egen älskade. Lef väl! Jag skrifer snart åter,

Din
trogne Make
J. V. S:n

H:fors d. 5:te Nov. 49.

198 J. V. SNELLMAN – J. L. RONEBERG 6.XI 1849 SLS, Runebergsarkivet

Broder Runeberg!

Med stor ledsnad har jag hört, att Du sedan mitt besök varit skralare. Så tacksam jag är för Din Frus goda välvilja med all traktering, hade det för Din helsas skuld och min glädje varit bättre, att icke halfva Borgå stad gjort oro i huset. Den saken kan dock ej hjälpas, men för Din helsa bör Du söka bättre bot, än Borgå består. Jag har talt med Ingman, och han ansåg genast urindrivande medel för nödvändiga, om sjukdomen är verklig Rheumatism, då den håller sig till »abdominal regionen. Skrif nu till honom. Beskrif hela sjukdomens gång. Han ordinerar icke, om han ej är fullt öfvertygad om, hvad han har för sig. Men ordinerar han, så är min öfvertygelse, att den ordinationen ger mera säkerhet, än hvarje annan i vårt land. Äfven om det för stunden är bättre, så skrifer dock. En efterkur kan afvända recidiver.

Helsa vänskapsfullast Fredrique. Likaså Dina raska gossar, för hvilka jag fattade stort tycke.

Alla anhöriga här må väl. Fredrik har dock ej brölloppshumöret rätt i behåll.

Vi vänta på Din hitkomst. Men riskera intet, om ännu något af det onda återstår. För N(ervander)ska affärerna tar jag gerna in på återvägen.

Din
tillgifne Snellman.

H:fors d. 6 Nov.